

numai cei care uită de cele pământești, cei care nu poartă grijă de trup, numai cei care nu știu deloc dacă este lume, numai cei care și-au omorât mădulele lor cele de pe pământ, numai acestora li se dă plânsul lacrimilor. Așadar, unii ca aceștia, curată având mintea și ascuțit ochiul minții, încă fiind pe pământ, văd osândecele cele din iad și chinurile cele veșnice în care sunt pedepsiți păcătoșii, și focul cel veșnic, și întunericul cel mai dinafară, și plângerea și scrâșnirea dinților. Dar văd și harismele cele cerești, pe care le dă Dumnezeu sfinților, și slavele, și cununile, și veșmintele cele sfinte și hainele cele împărătești, și comorile cele luminoase, și desfătărilor cele nepovestite, și viața cea veșnică. Și ce încă nu voi spune? Și minunea cea mai mare decât toate, că având mintea curată Îl văd pe Dumnezeu Însuși cu ochii cei dinlăuntru. Cum să nu vrea să plângă și să verse lacrimi cel ce vede acestea? Plânge și se tânguiește, cum a fost izbăvit din cumplitele pedepse. Și iarăși plânge și cere rugându-se ca să fie învrednicit de acele bunătăți cerești.

De aceea au urât sfinții lumea aceasta, știind câte bunătăți aveau să moștenească. Astfel încât cel ce are odihnă în lumea aceasta să nu nădăjduiască să primească odihnă veșnică. Căci Împărăția Cerurilor nu este a celor ce se odihnesc aici, ci a acelor care și-au dus viața aceasta în mult necaz și strâmtorare multă. Căci nici aceia care au primit-o nu au primit-o pe ea pe degeaba, ci cu mari trude și viteze sudori au dobândit-o cei ce au fost învredniciți. Nu le-a păsat lor cât se trudesca aici.

(Sfântul Atanasie cel Mare, Despre Feciorie, EPE, 11, traducere de Laura Enache)

3 SEPTEMBRIE: PRĂZNUIREA SFINȚILOR CUVIOȘI NEOFIT ȘI MELETIE DE LA MĂNĂSTIREA STĂNIȘOARA

De Dumnezeu iubitorilor Părinți, suindu-vă în munții faptelor bune, locașuri Preasfântului Duh v-ați arătat, iar acum ca făclia în sfeșnic luminați în lume, Cuvioșilor Neofit și Meletie; rugați-vă lui Hristos-Dumnezeu să mântuiască sufletele noastre!

(Troparul Sf. Neofit și al Sf. Meletie)

Viața Sfântului Cuvios Meletie

Se crede că era de loc dintr-un sat aflat în preajma Mănăstirii Cozia, unde a și intrat ca viețuitor din fragedă vârstă. Aici s-a nevoit în post și rugăciune până în ziua în care, la rugămintele lui, starețul său i-a dat binecuvântare să mergă la părinții sihaștrii și să se nevoiască dincolo de Olt. Cuviosul și-a săpat o peșteră în partea de sud a Muntelui Sălbaticul, munte în care se nevoia și pustnicul Neofit. Acolo a rămas Fericitul, a primit marea schimă și s-a ostenit vreme de peste 40 de ani, slăvindu-L neîncetat pe Dumnezeu și păzindu-și mintea curată de cugetele cele rele.



Sfântul Neofit și Sfântul Meletie
icoană

Ostenelile lui erau nenumărate: lacrimi, suspine, metanii, postiri, privegheri și lupte împotriva duhurilor necurate. Șase zile se nevoia în chilia pe care și-o săpase în peșteră, iar duminica mergea la Cuviosul Daniil, duhovnicul de la Turnu, și primea Sfânta Împărtașanie. Zilnic își aducea apă cu ulciorul de departe, ca să se ostenească mai mult și, în același timp, să se roage și mai mult. La bătrânețe, însă, nemaiputând coborî din peșteră cale îndepărtată, s-a rugat lui Dumnezeu și, prin grija Maicii Domnului, a izvorât un izvor de apă chiar înaintea peșterii sale, care curge și astăzi, fiind numită „Izvorul lui Meletie”. Astfel, Dumnezeu l-a slăvit prin darul minunilor, al tămăduirilor și al mângâierii sufletelor întristate, încât Cuviosul a ajuns să fie cunoscut pentru sfințenia sa. La adânci bătrâneți, și-a încredințat sufletul lui Dumnezeu.

(Sinaxar)